

danici pa je bilo le par sodov in nekaj vina v enem sodu, kar so pa tudi rešili in spravili na varno. Škoda je bila precejšnja, je pa krita deloma z zavarovalnico. Prišli so na pomoč h gašenju gasilci iz Centibe in Dolin. Toda rešiti niso mogli več mnogo kaj. Pokazali so pa veliko požrtvovalnost in so vredni vse pohvale.

Požar. V Martijancih je uničil ogenj gospodarsko poslopje posestnice Terezije Križanko. Zgorelo je tudi 50 meterskih stotov sena.

Letošnje leto smo imeli tudi precej koruznih tatov in je dostim posestnikom bila pokradena cela koruza na njivah.

Delavci so se vrnili v Zagreb. Po pettedenski stavki zagrebških ročnih delavcev se je končno začelo zopet z delom pri stavbah v Zagrebu 28. septembra. Istega dne zvečer so se delavci iz Lendave in Dugoveških gorici vrnili v Zagreb, kjer bodo saj nekaj zaslužili v teh dneh, ko se tako težko zasluži denar. Zanimiva je pri tem ugotovitev, da je moralo četrto delavcev-zidarjev v 16 in pol dnevih izvršiti 15 m dolgo stavbo, 22 m široko.

Bogojna. Minulo nedeljo je proslavilo društvo Rdečega križa 60letnico v gostilni g. Vogel. Spored je bil sledeči: govor, deklamacije, petje. Po proslavi se je vršila šaljiva pošta in trgatvena veselica. Čisti dobiček je bil namenjen v dobrodelne namene. Toda veselica se ni končala z dobrim, ker so se nekateri fantje skregali in nazadnje še celo stekli.

Velika Polana. Naš kraj bo imel lepo cesto, katera se dela skozi vas proti Hotizi. Za to se imajo Polančani zahvaliti g. dr. Klaru, narodnemu poslancu. Pri tem delu si je marsikateri delavec zaslužil nekaj denarja. Obenem je tudi na posredovanje g. dr. Klara dobil službo cestarja bivši turniški pismonoša g. Györkiš Jože.

Tišina. Naš šupnik g. Krantz Jožef je obhajal 6. oktobra v krogu duhovnikov sbratov 25-letnico mašništva. G. dekanu ob srebrni maši tudi mi iskreno čestitamo in prosimo Boga, da bi v zdravju in veselju obhajal tudi še zlato sv. mašo!

Tišina. Gospodov JNS-arjev nismo pozabili, temveč se še dobro spominjamo, da so dali svoje pbljube vetrovom, a grožnje so ostale med nami. Med nami, ki orjemo zemljo in sejemo dobro seme in zato tudi hočemo dobro žetev. A vi, kaj ste sejali? In zdaj še hočete žeti, agitirati pod drugim

imenom. Ne damo vam več svojih žaljavih rok, ne verujemo vašim besedam! Smo Slovenci, hočemo mi v družini, narodu in v vsem in zato bomo šli v vrstah JRZ na volišče — vaše morišče. Pride dan 25. oktober in takrat možje na delo. Mi vsi bomo oddali glasove stranki, ki so ji na čelu naši možje.

Dolnja Bistrica. Dne 25. septembra je pri nabiranju hrušek padla s hruške posestnica Kolarič Kata. Omenjena si je pri padcu zlomila dvakrat levo roko in se težko poškodovala na vratu. Po nesreči so takoj poklicali duhovnika in zdravnika, ker je nesrečnica v resnem življenjskem stanju.

Srednja Bistrica. Že zopet se zelo širi v naši vasi neusmiljena bolezen griža. Ker ljudje ne marajo v bolnico, jih je že mnogo pobrala bela žena.

Turnišče. Pred enim mesecem nas je zapustil g. Milan Radojčič, žandarmerijski kaplar, ki je odšel v Kranj in na Jesenice. G. Milan je bil zelo priljubljen med ljudmi in ljudje so mislili, da se več ne vrne in so žalovali posebno fantje, ki so ga imeli zelo radi. Toda vseeno se je vrnil pred par dnevi, a ne več kot kaplar, temveč kot podnarednik. Obenem smo dobili tudi novega kaplarja na žandarmerijsko stanico, g. Branka Vojkovič, ki je prišel iz Novega mesta.

Turnišče. Naš g. dekan Ivan Jerič se je spet znova potrudil za našo lepo Marijino cerkev. Sam pobira za orgle, katere že naše ljudstvo dolga leta želi in katere zelo manjkajo v naši cerkvi.

Razkrižje. Premeščen je iz Razkrižja vli. g. Jožef Raduha v zavod na Radno pri Sevnici v bližini Zidanega mosta. C. g. Raduhi želimo na novem mestu obilo božjega blagoslova in da se na novem mestu dobro počuti!

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno Din 32.—

polletno Din 16.—

četrtletno Din 9.—

Cigan je potrpežljivo poslušal zgovorno ženkico, dokler se nazadnje ni naveličal, ko je videl, da novega nič več ne izve. Jel je pobešati glavo in je dejal, da je truden in zaspan. Urška mu je na klopi postlala in kmalu so se vsi trije spravili spat.

Drugo jutro je lažnivi Petelinšek prosil Cenca, naj ga pospremi na Jankovec in naj mu pokaže, kje bi imeli kako kravo zanj. Urški je pri slovesu stisnil dvajsetak v roko in jo s tem tako presenetil, da se ji je beseda zataknila in ni vedela, kako bi se »Petelinšku« dovolj zahvalila.

Strumno sta moža korakala v hrib. Tam nad potokom sta se ločila: čevljar se je obrnil čez travnike proti Osojam, cigan pa je zavil na bistriško planino.

Strma je pot na planino. Po temnem gozdu se vije in leze tik nad sotesko, spodaj pa šumi po skalnati strugi Bistrica. Nekaj korakov nad Hudo pečjo, katere niti pogled ni varen v globino, se steza izgubi na samotni pašnik, ki je obrobjen od macesnov. Na zgornjem kraju je studenec, zraven pa perela klop. Tu se je usedel cigan, ker se mu je zdel ta kraj najpripravnejši: na dve strani je videl in presenetiti ga tukaj ni zlahka kdo mogel.

Dolgo je moral čakati, cele štiri ure, da je nazadnje vendar ugledal v daljavi spodaj nekaj človeškega. S svojimi bistrimi očmi je kmalu spoznal, da je Osojnik, in se je skril za macesen. Osojnik je

tako gibko ubiral pot navzgor, da bi mu nihče ne prisodil njegovih šestih križev. Pri studencu se je usedel, da bi si počil. V tem je stopil cigan predenj in ga pozdravil:

»Dober dan, gospod Osojnik!«

Trenutek ga je Osojnik meril, potem je zaklel in rekel:

»Prekleti cigan! Ali si se spet priklatil?«

»Hoho! Kako pa govoriš s svojim najboljšim prijateljem? Jaz pa sem že tako želel, da bi te videl,« se je cigan norčeval.

»Kaj mi hodiš na pot? Nimam časa zate. Kaj hočeš?«

»Jaz tudi nimam časa; zato bova hitro opravila. Prišel sem, da mi daš, kar sem zaslužil, kakor si mi obljubil, ako tvoja hči dobi Ravnajaka.«

»Ti nisi nič opravil in za nič ne dam nič.«

»Jaz sem Ravnajaka zamotil, da je Vando pustil. Tudi to sem jaz naredil, da vzame tvojo hčer.«

»Seveda, zdaj se lahko hvališ! Že od jeseni ni bilo o tebi ne duha ne sluha. Zato nikar ne misli, da se ti bom še dal kaj molsti! Zasluženega nimaš prav nič. Tako pa ti bom še nekaj, ko se oženita. Petdeset dinarjev bo prav lepa napitnina zate.«

Cigan se je grdo zarežal. Nato je rekel trdo in odločno:

»Kar imej moj zaslužek in še napitnino povrh!

Ampak zdaj se bova drugače pomenila. Nameravam,

Slovesna otvoritev II. sadnega sejma v Mariboru.

Zadnjo soboto 3. oktobra predpoldne je bil v Mariboru v lopi pivovarne Union svečano otvorjen II. sadni sejem v Mariboru. K otvoritvi so se zbrali vsi odlični predstavniki svetne, duhovne in vojaške oblasti ter razni strokovnjaki. Zbrane navzoče je pozdravil organizator sejma g. Miha Kovačič, posestnik in sadjar od Sv. Petra pri Mariboru. Zlasti so veljale njegove pozdravne besede zastopniku g. bana, ki je prevzel pokroviteljstvo prireditve in pokazal veliko zanimanje za to važno gospodarsko vpeljavo, ki bo ostala v okvirju sadnega sejma stalna za vse sadjarske podružnice na Spodnjem Štajerskem.

Za g. Kovačičem je govoril g. sreski kmetijski referent Zupanc kot zastopnik mariborske perutninarne zadruge, ki je na sejmu razstavila najlepše komade štajerske kokoške pasme.

V imenu mariborske mestne občine je izrekel priznanje prirediteljem g. podžupan Fr. Žebot.

Zastopnik bana g. sreski načelnik Peter Popovič se je zahvalil prirediteljem za velik trud, katerega so imeli za velevažno sadno prireditev, ki bo postala za bodočnost izdaten vir dohodkov našemu ubožanemu kmetu.

Z zahvalnim nagovorom zastopnika g. bana je bil sejem otvorjen in vsi odlični predstavniki oblasti so si ogledali sadni sejem, ki zasluži priznanje ter pohvalo prirediteljem in predvsem sadjarjem sadjarske podružnice v št. Petru, ki je tokrat največ ter najlepše sadje razstavila in je dokazala, da so znali njeni marljivi člani tudi v najslabši sadni letini obdržati sadni pridelek na višini z umnim in vztrajnim zatiranjem sadnih škodljivcev.

Upati je, da bo drugi sadni sejem prinesel vsem, ki so razstavili in ponudili svoj sadni pridelek v nakup, obilen izkupiček, ki je posebno letos res krvavo zaslužen!

rišem, da se bliža nepregledna armada kuncev, ki so v Avstraliji že nekaj let najhujša nadloga. Nekaj trenutkov kasneje je naskočilo na tisoče in tisoče zajcev vse trde predmete, ki so se nahajali v taborišču. Člani ekspedicije so streljali med napadalce in so jih nekaj sto pobili s palicami. Ko je hotel Lambourn zbežati z avtomobilom, na katerem so bili znanstveni instrumenti, se je vrglo toliko kuncev pred kolesa, da se ni mogel avtomobil niti za korak premakniti. Še le ko se je stemnilo, so zginili zajci ravno tako naglo, kakor so bili prišli. Kar so zapustili, je bilo popolno opustošenje. Čelo avtomobilske obročje za kolesa so živalce zgrizle